

I. FEJEZET

Azon az estén nem voltak túl sokan, a zenekar is csak immel-ámmal játszott, ilyenkor a fiúk mindig lazítanak egy kicsit. De ha kevés a vendég, az nem az én gondom. Sőt, minél kevesebben jönnek, annál könnyebb a dolgom. Minden este kihajítani hat-hét pasast, ráadásul többé-kevésbé botránymentesen, nos, ebbe hosszú távon belefárad az ember. Pedig kezdetben mennyire szerettem ezt a melót!

Emlékszem, milyen jólesett, hogy behúzhattam egyetlen-egyet ezeknek a disznóknak. De öt hosszú év után már kezdett elegendő lenni ebből a sportból. Ezek a balfékek öt hosszú év alatt sem jöttek rá, sőt álmukban sem gondolták volna, hogy egy közönséges félvér, egy színes bőrű veri be a képüket minden este. Igen, kezdetben élveztem a melót, mert izgatónak találtam. És felizgattak a nők is, az a sok, whiskytől bűzlő, rusnya kis dög. Amikor belöktem őket az autójukba, tök részegen, és utánuk hajítottam a cuccaikat is. És ez így ment estéről estére, hétről hétre. Öt hosszú éven át.

Nick igazán nem fizetett rosszul, utóvégre mégiscsak kinéztem valahogy, meg aztán értettem a módját, hogyan kell valakit szép finoman, elegánsan kivonni a forgalomból. Megdolgoztam a heti száz dolláromért.

De ezen az estén mindenki csöndben iszogatózott, nyugi volt. Csak ketten hangoskodtak az egyik sarokban, egy sovány férfi meg egy szőke nő. De nem volt vészes. Oda-

föntről sem hallatszott semmi lárma, Jim pedig békésen bóbiskolt a bárpult mögött.

Fent az emeleten, Nick birodalmában már javában folyt a játék. Tiltott szerencsejáték, természetesen. Lányok is voltak, ha valakinek pont az kellett. Lehetett inni is. De akárkit nem engedtek be oda.

Azok ketten, ott a sarokban felálltak, és kitántorogtak a táncparkettre. Amíg csak ketten botladoznak ott, addig nem lehet komoly baj. Legfeljebb elesnek, és feldöntenek egy-két asztalt, de akkor majd intézkedem, és udvariasan visszaültetem őket a helyükre.

Nagyot nyújtózkodtam. Jim egyre hangosabban horkolt, de ez csöppet sem zavarta a zenészeket. Gépiesen végighúztam a kezemet a szmokingom hajtókáján.

Már nem igazán okoz élvezetet, amikor pofán kell vágnom egy-egy vendéget. Belefásultam, ez az igazság. Már-már fehér embernek érzem magam.

Amint ez a megállapítás eljutott a tudatomig, szinte beleborzongtam a gondolatba.

– Jim, tölts már egy pohárral!

– Whiskyt szódával? – kérdezte Jim álmosan pislogva.

– Azt. De kevés whiskyvel.

Fehér ember vagyok. Fehér nőt vettem feleségül. Fehér a gyerekem is. Pedig az anyám apja még dokkmunkás volt Saint Louisban. Igazi néger dokkmunkás, feketébb, mint az éjszaka. Világéletemben gyűlöltem a fehéreket. Igyekeztem is mindig elrejtőzni előlük, vagy legalábbis nagy ívben elkerülni őket. Amennyire hasonlítottam rájuk, annyira félttem tőlük. De most már elképzelnem se tudom, hogy annak idején mit is érezhettem, mert ma már nem egy néger szemével nézem a világot. Ez az átalakulás lassú, öntudatlan folyamat volt, és azon a bizonyos estén rá-

döbbsentem: már nem vagyok a régi, megváltoztam, éppen olyan lettem, mint ők.

– Bárcsak elmennének már... – mondtam Jimnek, csak hogy mondjak valamit. Muszáj volt hallanom a hangomat.

– Na igen... – mondta Jim fáradtan, és az órájára nézett. – Korán van még.

– Na és? Egyszer korábban is bezárhatunk. Sokan vannak még odafönt?

– Fogalmam sincs – mondta Jim. – A másik oldalról is fel lehet menni, nemcsak innen.

Azok ott ketten még mindig táncoltak, de egyszer csak megbotlottak egy fotelban, és végigvágódtak a táncparketten. A nő felült, és az orrához kapta a kezét. A haja csapzott volt, a tekintete üres. A pasas ott maradt a padlón, bambán vigyorogva.

– Csinálj már rendet! – mondta Jim. – Dobd ki őket, elég volt belőlük.

– Ó! – sóhajtottam. – A többiek még mindig itt maradnak a nyakunkon.

Odamentem, és felsegítettem a nőt. Aztán a pasast megragadtam a hóna alatt, és talpra állítottam. Nem volt nehéz felemelni. Ez se lehet egy díjbirkózó, gondoltam.

– Kösz, nyuszika – mondta.

A nő elpityeredett.

– Ne mondd neki, hogy nyuszika. A nyuszika én vagyok.

– Persze hogy te vagy a nyuszika – vigasztalta a férfi.

– Véletlenül nem akarnának hazamenni? – kockáztattam meg a kérdést.

– Nem – válaszolt a férfi. – Vagyis igen.

– Milyen színű az autójuk? Odakísérem magukat...

– Itt van valahol... – mondta a férfi, és bizonytalan mozdulattal felemelte a karját.

– Nagyszerű – mondtam. – Majd csak megtaláljuk. Na, gyertek, báránykáim.

A nő belém kapaszkodott.

– Maga nagyon erős, ugye?

– Én erősebb vagyok nála – mondta a férfi, és mielőtt rájöttem volna, hogy mire készül, keményen gyomorszájon vágott.

Ez a barom olyan vézna volt, mint egy gebe, mégis akkorát ütött, hogy elakadt a lélegzetem.

– Gyerünk, kifelé! – mondtam.

Megragadtam őket a karjuknál fogva, a pasast még meg is szorongattam egy kicsit. Egészen belezöldült.

– Kifelé, egy-kettő – mondtam. – Most szépen hazamegy. Legyen jó kisfiú...

– Én nem akarok jó kisfiú lenni! – ordította a férfi.

Még erősebben megszorítottam. Kapálódzott egy kicsit, de a karját nem tudta kiszabadítani.

– Jöjjön már, ne okoskodjon! A múltkor az egyik vendégnek eltörött a karja, nem szeretném, ha maga is ugyanúgy járna.

Nagy nehezen elvonszoltam őket a kijáratig; a lábammal kitámasztottam az ajtót.

– Melyik a maguk kocsija? – kérdeztem.

– A harmadik... – mondta a nő. – Az ott...

És az egyik autóra mutatott a hosszú-hosszú kocsisorban, ugyanolyan bizonytalanul, mint az imént a férje. Találomra kiválasztottam egy kocsit, egy, kettő, három, a harmadiknak kinyitottam az ajtaját, és betuszkoltam őket.

– Melyikük vezet? – kérdeztem.

– Ő – válaszolt a férfi.

Mindjárt gondoltam. Ahogy elhelyezkedtek, rájuk csaptam az ajtót.

– Jó éjszakát! – mondtam. – Álmodjanak szépeket!

– Viszlát – mondta a férfi, és kedvesen integetett.

Visszaballagtam a mulatóba. Szerencsére nem volt semmi balhé. Megint felállt két vendég, és elindult kifelé. Nagyot ásítottam. Jim is ásított.

– Szép kis meló, mondhatom – dűnnyögte.

– Nick igazán lejöhetne már...

Ha Nick lejön, az azt jelenti, hogy hamarosan zárunk.

– Bizony lejöhetne... – helyeselt Jim.

Éppen úgy beszélek, mint ő. Olyan vagyok, mint ő. Ez abból is látszik, hogy sohase néz rám, amikor hozzám beszél.

A pult alatt megszólalt a csengő. Két rövid csengetés. Nekem szól: hívnak az emeletre.

– Na, eridj! – mondta Jim. – Szórd ki őket.

Félrehúztam a lépcsőt eltakaró bársonyfüggönyt, és elindultam felfelé, éktelenül káromkodva. A hétszentségit ezeknek a rohadt kurvapécéknek, megint csak késő éjjel jutok haza...

A feleségem már biztosan alszik... Bárcsak ott lehetnék mellette a puha, meleg ágyban.

II. FEJEZET

A betonlépcső tompán dübögött a lépteim alatt. Kettesével vettem a lépcsőfokokat. Tudniillik minden alkalmat megragadtam, hogy dolgoztassam egy kicsit az izmaimat. Tartoztam is nekik ennyivel. Odafönt is volt egy bársonyfüggöny. Nick szerette a bársonyt. A bársonyt meg a dundi nőket. És a lóvét...

Az első emeleti helyiség mennyezete alacsony volt, a falakat sötétvörös tapéta borította. Úgy húsz-egynéhányan igyekeztek itt megszabadulni a pénzüktől, csak hogy Nick-nek örömet szerezzenek. A fal mentén kis boxok voltak, Nick mindegyikbe beállíttatott egy négyszemélyes asztalt, a lányok itt szokták megnyugtatni a gyöngébb idegzetű kártyásokat. Hogy ezért kaptak-e valamit Nicktől, vagy épp ellenkezőleg, ők fizettek neki, azt sohasem tudtam kideríteni, elég az hozzá, hogy munkájuk volt bőven, és mindig meg tudtak egyezni a főnökkel.

Tessék, már megint ezek miatt az átkozott boxok miatt nem hagynak békén. Amikor beléptem, öt pasasra lettem figyelmes, akik ott álltak szorosan egymás mellett, és mérőn néztek valamit az egyik alacsony válaszfalon áthajolva. Amint Nick észrevett, intett, hogy csináljak már valamit, hogy végre abbahagyják ezt a szájtáti kíváncsiszkodást. Volt ott két lány is, ők a karjuknál fogva próbálták elrángigálni onnan a férfiakat, de nem sok sikerrel. A helyzet akkor kezdett elfajulni, amikor rátettem a kezemet a legszélső pasas vállára. A fickó feltehetően nekem szánta a pofont,

de Maxine-t, a csinos kis szökét törölte képen. A lány olyan furcsa arcot vágott, hogy önkéntelenül is elmosolyodtam. A pasas nem ütött erőset, nem is üthetett, hiszen teljesen el volt ázva, a lány mégis éktelen dühbe gurult.

– Te mocskos disznó!...

Maxine hangja olyan érdes volt, mint egy reszelő. Nem hagyta annyiban a dolgot, és két akkora frászt kevert le a pasasnak, ami eseményszámba megy bármelyik férfi életében, hát még egy ilyen disznóéban. Még mindig ott álltam az ipse mögött. Az épp arra készült, hogy visszaadja a kölcsönt. Már emelte a karját, de én elkaptam, és megcsavartam egy kicsit, ahogy már ilyenkor szoktam. Nem akartam, hogy nagyon fájjon neki, de megértem, hogy nem méltányolta eléggé ezt az apró figyelmességet.

Közben alaposan körülnéztem. Azok ott ketten, benn a boxban, nem zavartatták magukat. A lány ruhája fel volt gyűrve, egészen a melléig, rögtön látszott, hogy valami szeplős, kék szemű ír lehetett az apja. A férfi keresztben feküdt rajta, feje a lány combján. Jó vendég lehetett, mert a boxban akkora felfordulást csináltak, hogy még; ilyesmit akárki nem engedhetett volna meg magának.

Valósággal lubickoltak a whiskyben, igaz, a férfi egy fokkal jobban nézett ki, de csak azért, mert ő volt felül.

A pasast, akit még mindig nem eresztettem el, egy mozdulattal odakentem a falhoz. Ott is maradt. Mintha nem tudott volna mit kezdeni a bal karjával. A jobbal meg úgy kalimpált, mint egy cséphadaró. A másik négy szemlátómást nem vett észre semmit, Nick pedig egy szemvillanással értésére adta Maxine-nak, hogy jobb, ha szépen befogja a száját. Ha valaki, Nick igazán tudja, hogy mi a jó modor.

– Nem gondolja, hogy ideje hazamenni? – mondtam a négy közül az egyiknek.

De az meg se moccant. Erre Nick felé fordultam. Nick jóváhagyólag bólintott. Akkor lássunk munkához.

– Tűnjetek el, de gyorsan, különben megharagszom!

Kettőt rögtön a hónom alá csaptam, és kivittem őket a lépcsőig. Nick személyesen gondoskodott róla, hogy letá-laljanak a földszintre. Meg kell hagyni, Nick aztán tudott bánni a gumibottal. És attól, hogy valakit félig agyonver-nek, még simán lemehet a lépcsőn. Az ember lába, gondo-lom, reflexszerűen működik, vagy ezek a pasasok egysze-rűen megszokták, hogy időnként fejbe verik őket, és meg se kottyán nekik.

A másik kettőt is átpasszoltam Nicknek. Az asztaloknál nyugodtan verték a blattot, mintha mi sem történt volna. Szó se róla, Nick vendégei mindig illedelmesen viselked-nek, amikor úgy istenigazából nekilátok. Ilyenkor min-denki csupa finomság, csupa tapintat. A fene egye meg, ennek a két idiótának is pont most kell csinálnia a cirkuszt itt a boxban, mindenki szeme láttára!

Na, fogjunk hozzá, most ők következnek.

Óvatosan átlépek rajtuk, bemegyek a boxba. A pasast nem volt nehéz felemelni. Jól megmarkoltam, felültettem az egyik székre, és begomboltam a zakóját. Mi mást tehet-tem volna? A lányt is rendbe akartam tenni, de egyszerű-en nem bírtam vele. Ahogy hozzáértem, rögtön hánytá-vetette magát, vonaglott, lábával átkulcsolta a lábamat, magára akart rántani. Belevaló kis dög volt, rendsze-ren járt Nickhez, bár igaz, nem túl gyakran. A nevét nem tudom.

– Na gyere – mondtam. – Csak okosan, kicsikém.

– Igen, gyere... Még...

A nő bambán vigyorogva belém csimpaszkodott, olyan erősen, hogy alig tudtam lerázni. Hogy őszinte legyek, nem könnyű ellenállni, amikor ott van minden feltá-lalva

az ember előtt, nagytotálban, de valahogy csak sikerült lehúznom a ruháját egészen a combjáig.

– Gyere, gyönyörűm, ideje lefeküdni.

– Igen, feküdjünk le. Vigyél haza.

– Majd ez az úr hazavisz.

– Inkább te vigyél haza... Ő ma már semmire se jó, úgy be van piálva.

Felemeltem a lányt, és letettem az egyik székre. Mel-lette a pasas már olyan merev volt, mint egy hulla. Nick visszajött.

– A bábéskodóktól megszabadultunk – mondta. – Tüntesd el ezt a kettőt is!

– A lány még csak kitalál valahogy, de a pasassal gond lesz, nem hiszem, hogy megáll a lábán...

– Akkor vidd ki...

Egyik karommal a férfi hóna alá nyúltam, a másikkal a lányt támogattam, aki valósággal belém csimpaszkodott, az izmaitam tapogatta.

– Én tudom, hogy hol a kocsija. Gyere, megmutatom.

– Csak eridj előre.

Bőven elég volt nekem egyet is cipelni. A lány kilengett egy kicsit, de szerencsére nem esett el.

Amikor leértünk a lépcsőn, nem a báron mentünk át, hanem a folyosón vittem ki őket a hátsó kijáratig.

– Na, hol az a kocsi?

A lány bizonytalanul körülnézett.

– Az ott. Az a kék.

Ezek legalább ráismertek a kocsijukra. A férfinak még a hideg levegő se használt, attól sem tért magához. A lány kinyitotta az első ajtót.

– Ide tedd.

Begyömöszöltem valahogy a pasast, aki rögtön eldőlt, és ott maradt fekvé, az első ülésen.

- Ez aztán az életben nem fog hazavinni téged.
- A lány görcsösen kapaszkodott a karomba.
- Most mit csináljak?
- Majd csak magához tér. Reméljük a legjobbakat.
- Ne hagyj itt, félek. Még mindig nem akarsz hazavinni?
- Hogy az istenbe?
- Hát ezzel a kocsival.

Torkig voltam az egésszel. Majd leragadt a szemem az álmoságtól. Haza akartam menni a feleségemhez. Micso-da meló... Ez a kis nő is úgy dörgölődzik hozzám, mint egy tüzelő szuka.

- Ne strapáld magad, kicsikém – mondtam.
- Na gyere!

Beült a kocsiba, és engem is húzni kezdett befelé. Csak úgy búzlótt a whiskytől meg a kölnitől, és mégis, már-már megkívántam. De akkor fogott csak el igazán a vágy, amikor hanyatt feküdt az ülésen, és egy gyors mozdulattal letépte magáról a ruháját. Nem mondom, volt mit fogni rajta.

- Nyugi, mindjárt keresünk egy csendes kis helyet.
- Gyere már... Ne húzd az időt... Már így is eleget vártam.
- Öt percet csak kibírsz még.

A lány felnevetett, mély, rekedt hangon, olyan izgatóan, hogy remegett a kezem, amikor megragadtam a volánt. Gázt adtam, irány a Central Park, még mindig az a leg-egyszerűbb megoldás. Gyorsan kiszálltunk, még a kocsi ajtaját se csuktuk be. Az első bokor mögött rögtön ledöntöttem a fűre.

Hűvös volt, de olyan szorosan öleltem magamhoz a lányt, hogy láttam a bőre gőzölgését a hideg levegőben, a zakómon át is éreztem, hogy éles körmei belenyomódnak a hátamba. Önfeledten, minden elővigyázatosság nélkül adta át magát a gyönyörnek. Ezt nagyra értékeltem.

III. FEJEZET

Aznap éjjel már nem is akadt több dolgom. A kocsival visszamentem a mulatóhoz. A pasas még mindig bóbiskolt, és a lány se volt valami jó állapotban. Már én is búzlóttam a whiskytől meg a nő kölnijétől. Otthagytam őket az autóban, a mulató előtt, és hogy megnyugtassam a lelkiismeretemet, visszamentem az emeletre. Semmi mozgás. Lesiettem a földszintre. Sehol egy vendég. Végre én is hazamehetek.

Jim nagyot ásított, miközben felvette a zakóját.

– Megint eltelt egy nap... – mondtam.

– Szerencsére nem történt semmi különös – vélekedett Jim.

– Szerencsére...

Nem történt semmi különös, hacsak az nem, hogy éppen ma öt éve vagyok itt. Öt év alatt sem jöttek rá, hogy kivel van dolguk. Öt éve, hogy klopfolom őket, hogy megdugom a nőiket. Nagyot öklöztem a falba, csak hogy csináljak valamit. Káromkodva ráztam a kezemet, túl nagyot ütöttem. Hiába, végül mégiscsak ők nyertek.

Én még a fehéreknél is fehérebb vagyok, mert örülök, hogy közéjük tartozhatok. De vajon igazából mi vagyok, fehér vagy fekete?

Tulajdonképpen fütyülök az egészre. Kit érdekel? Azért annyira nem rossz fehérnek lenni. Ha az embernek van egy fehér felesége. Meg egy fehér gyereke, akiből lesz valaki.

Miért ásít ennyit ez a Jim?

– Jó éjszakát...

Nyújtózkodtam egy nagyot, és kimentem az ajtón. A metróállomás nem volt messze.

A feleségem nem volt messze. Egy kicsit fáj a derekam... Még éreztem a lány körmeit a hátamban... Semmi vész, még tartom a formám.

A tavasz sehol nem olyan szép, mint itt New Yorkban.

A metró. Csak pár állomás hazáig. Mennyi ember! Végre az utcánk. Végre otthon. Csend és nyugalom.

A szmokingom még mindig büzlött a whiskytől. A kezemen még mindig ott éreztem annak a lánynak az illatát. Annak, akinek valami kék szemű, szeplős ír lehetett az apja.

Nesztelenül mentem fel a harmadik emeletre. Ruganyosan szökdécseltem fölfelé. Élveztem, hogy jó kondíban vagyok. A zsebemben csörgött a kulcsom. Három kulcs. A lakáskulcs a legnagyobb, erről ismerem meg. Megvan.

Kinyílt az ajtó.

Újra bezártam magam mögött, és a sötétben tapogatózva elindultam a fürdőszobába.

De belebotlottam valakibe, aki ott feküdt a földön, és átestem rajta.

Villámgyorsan felugrottam, és felkapcsoltam a villanyt. Nem akartam hinni a szememnek. Ez a csirkefogó persze nem ébredt fel, hortyogott, mint a zsigerás. Biztosan tők részeg. A mocskos néger. Richard volt. Egészen lefogyott, zsírpecsétes öltöny volt rajta. Tömény bűz csapta meg az orrom. Ezt a szagot már akkor éreztem, amikor kinyitottam az ajtót. A szívem összevissza kalimpált, úgy éreztem magam, mint egy agyonhajszolt vad, csak álltam, álltam, mint a sóbálvány. Te jó Isten, és ha Sheila már mindent tud? Egy szekrény volt mögöttem, kinyitottam. Találomra kivettem az egyik italosüveget, jól meghúztam, de közben

egy pillanatra sem vettem le a szememet Richardról. Az továbbra sem mozdult, a hálósobából pedig, aminek az ajtaja nyitva volt, nem hallatszott semmi nesz. Szinte vágni lehetett a csöndet, a házban mindenki aludt. Ránéztem a kezemre. Megtapogattam az arcomat. Aztán pillantásom Richardra esett, és elmosolyodtam. Mégiscsak a testvérem, aki íme, rám talált.

Mocorogni kezdett, mire közelebb léptem hozzá. Fél kézzel megragadtam a grabancát, és felemeltem. Még erre sem ébredt fel, ezért megráztam egy kicsit.

– Ébresztő, te átokfajzat!

– Mi van? – dadogta.

Kinyitotta a szemét, üres tekintettel bámult rám.

– Mi a francot keresel itt?

– Itt vagyok, Dan. Látod, megtaláltalak. Látod, a Jóisten is úgy akarta, hogy megtaláljalak.

– Sheila hol van?

– Az meg ki?

– Hát ki eresztett be?

– Csak úgy bejöttem... Nem volt itt senki.

Eleresztettem, és berohantam a hálósobába. A fiókos szekrényen, a szokott helyen, ott várt az üzenet: „A mámanál vagyunk. Csók.”

Nekitámaszkodtam egy szekrénynek. A fejem nagyjából tiszta volt, de remegett a lábam. Lassan visszamentem az előszobába.

– Tűnj el, vagy nem állok jól magamért!

– De hát...

– Nem érted? Tűnj el, de gyorsan. Nem ismerjük egymást.

– De hát, Dan, látod, a Jóisten is úgy akarta, hogy megtaláljalak...

– Tűnj el, utoljára mondom!

– Nincs egy vasam se...

– Nesze!

Kihalásztam a zsebemből egy tízdollárost, és odanyújtottam neki. Richard megtapogatta, és gyorsan zsebre vágta.

Mindjárt értelmesebb képet vágott.

– Nem tudod, hogy egy négernek nem illik csak úgy beállítani egy fehérhez?

– Testvérek vagyunk, Dan. Papírom van róla.

Rávetettem magam.

– Papírod van róla? Miféle papírod, te rohadék? – üvöltöttem, és elkaptam a torkát.

– Dan, engem is úgy hívnak, mint téged. Az Úristen is azt mondta, hogy az ember nem tagadhatja meg az apját és az anyját.

Bármit tettem volna, csak egyet nem, és mégis azt tettem. Felemeltem az öklöm. Richardot a száján érte az ütés. Összekocantak a fogai. Elöntött a szégyen. De ő csak állt és nézett. Mintha valami megvillant volna a szemében. Dehogy, micsoda örültség! Ugyan mit lehet látni a másik szemében? Semmit. Próbáltam egy kicsit rendbe szedni a gondolataimat. Kétségbe voltam esve. De Richard nem szólt egy szót sem, csak nézett, nézett, engem meg elfogott a pánik.

– Dan, most hol dolgozol?

Feldagadt ajkával egy kicsit furcsán ejtette a szavakat, a vér végigcsorgott az állán. A kézfejevel letörölte.

– Tűnj el, Richard. És ha kedves az életed, be ne tedd ide még egyszer a lábad.

– De hol tudnánk mégis találkozni? – kérdezte.

– Nincs kedvem találkozni veled.

– Hátha Sheilának van... – mondta tűnődve.

Megint rám jött a gyilkolhatnék, úgy vágott belém, mint valami éles penge.

– Kifelé!

Richard elindult az ajtó felé, kezével felhasadt ajkát tapogatta.

– Azt hiszed, tíz dollárral megúszod?

A testvérem volt, és én mégis azt kívántam, bárcsak meghalna. Iszonyú rémület szorította össze a gyomromat. Mi lesz, ha visszajön? Hirtelen eszembe jutott, hogy...

– Várj csak! Kitől tudod a címemet?

– Kitől? Senkitől... – mondta. – A haveroktól... Akkor én megyek is. Viszlát, Dan. Majd felkereslek a munkahegyeden.

– Nem is tudod, hol dolgozom...

– Na és, attól még megtalállak.

– Hogyan tudtad kinyitni az ajtót?

– Nekem minden ajtó megnyílik. Isten a tanúm, minden ajtó megnyílik nekem. Viszlát, Dan. Hamarosan találkozunk.

Döbenten néztem utána. Az órám reggel fél hatot mutatott. Megvirradt. Odalent az utcán csörömpölve megállt a tejeskocsi. Sheila a gyerekekkel az anyjánál töltötte az éjszakát.

Richard néger. Fekete bőrű, kellemetlen szagú.

Becsuktam a lakásajtót, vetkőzni kezdtem. Nem tudtam, mitévő legyek, tétován körülnéztem. Aztán elindultam a hálószobába, de az ajtó előtt megálltam. Visszafordultam, és bementem a fürdőszobába. Belenéztem a tükörbe. Egy keménykötésű, vállas, harmincöt éves férfi nézett rám vissza. Semmi különös, semmi feltűnő. Hogy fehér ember, az kétségtelen... De olyan különös a tekintete, van benne valami, amit nem tudok elviselni.

Mintha kísértettel találkozott volna.